

Danka
Šárková

PŘÍBĚHY

na lehátko

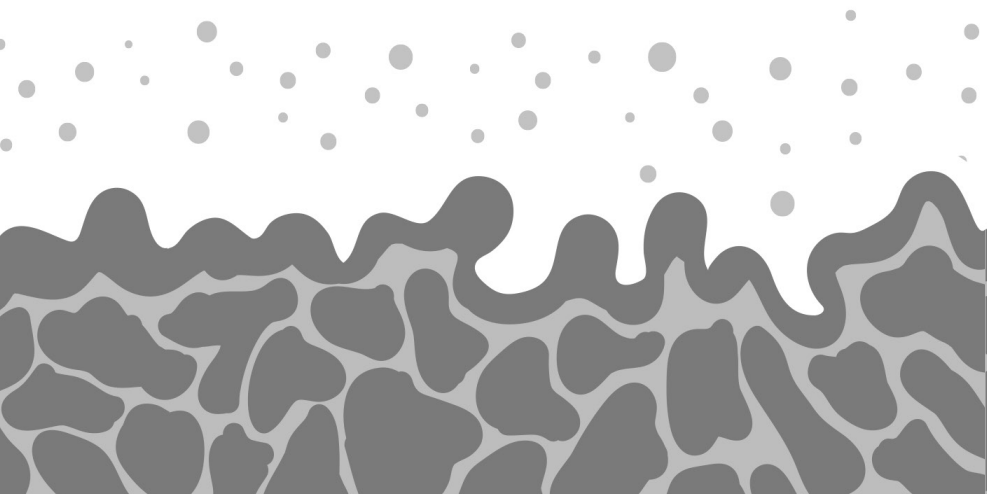

ANAHITA 2018

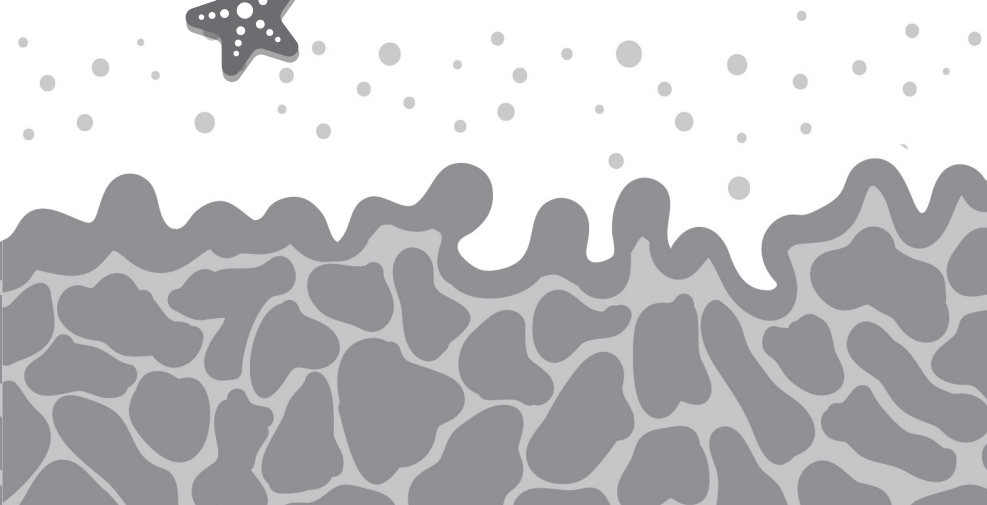
© Danka Šárková, 2018

© Nakladatelství Anahita s.r.o., 2018

ISBN 978-80-8774-014-9

OSUD

OSUD LÉKAŘSKÝ

Zvládla jsem všechno. Po rozvodu jsem chtěla zajistit dětem stejnou životní úroveň, jakou měly předtím. V práci jsem trávila i s cestou deset hodin denně, pak přišli na řadu kroužky, úkoly, doktoři. Po nocích jsem dělala účetnictví. K tomu jsem se snažila dvakrát týdně zaběhnout do tělocvičny.

Najednou jsem ležela jednu sobotu v bezvědomí na toaletě.

Mám dva syny, Honzu a Petra. Starší Petr mi kdysi řekl, že si nedokáže představit, že bychom někdy měli být chudí. Vyrůstal od narození v rodině podnikatele, kde nebyl problém zaletět v létě k moři a zimní prázdniny strávit v Alpách na snowboardu. Otcem byl brán jako prvorozený syn, který jednou vše zdědí. Mladší Honza nepociťoval lepší živobytí jako nadstandard, ale bral ho jako samozřejmost.

Bohužel předmět podnikání, který nás živil, měl svá úskalí a jednoho dne prostě exmanžel zkrachoval. Naštěstí neměla firma žádné dluhy. Jak začala fungovat, tak skončila. Postavila jsem se k tomu čelem a nastoupila v jedné účetní společnosti, jelikož účetnictví a administrativu jsem vykonávala po celou dobu fungování firmy. Hůře to nesl jednatel zkrachovalé společnosti, tehdy můj manžel.

„Nepůjdu někam makat! Dělat nějakého poskoka. Nechat se buzerovat, že jsem přišel o pět minut později,“ umlátil mě vždy argumenty. Namísto řešení daného problému tím, že půjde do zaměstnání, se začal věnovat osmnáctileté přítelkyni, s kterou navštěvoval diskotéky, techno párty a různá restaurační zařízení. Rok jsem se mu snažila pomoci, prosila ho, aby šel k psychologovi. Odpověď byla vždy stejná: „K doktorovi potřebuješ ty!“

Na řadu přišel problematický rozvod, dělení společného jmění manželů, a hlavně stanovení výše výživného na syny. Jelikož otec dětí nepracoval, soud mu vyměřil nejnižší alimenty.

*

Najednou jsem zůstala sama s dětmi. Petr navštěvoval sportovní školu. Mladší Honza měl svou soukromou učitelku na sólový zpěv. Naprostou samozřejmostí bylo, že jsem je všude vozila autem. Jsou tak navyknutí, tak proč to měnit! Víkend se odehrával v duchu sportovních klání Petra nebo koncertování Honzy.

Svůj týden bych popsala asi takhle: Vstala jsem ve čtvrt na šest, připravila svačiny, udělala snídani, vyvenčila psa, vzbudila děti a běžela na sedmou do práce. Tam mi naštěstí šéf vyhověl s klouzavou pracovní dobou, takže jsem v odpoledních hodinách odběhla čtyřikrát týdně odvézt děti na mimoškolní aktivity, ale v žádném případě mi neodpustil počet hodin strávených ve firmě. Domů jsem pravidelně doběhla s taškami nákupu kolem šesté. Následovalo učení s mladším synem, který je dislektik. Kolem deváté večer jsem usedala k počítači a účtovala má dáti dal pro několik soukromých firem. Dvakrát týdně jsem ještě od osmi do devíti chodila na aerobic do fitka, abych zůstala v kondici. O půlnoci jsem padla do postele. Takhle to šlo ve všední dny. V sobotu jsme většinou jeli na závody nebo koncert. Nikoho nezajímalo, že jsem sama s dvěma dětmi. Zápas byl v Chomutově, a tak jsem jela. Koncert byl v Brně a tak jsem opět sedla do auta. O ceně pohonných hmot jsem raději neuvažovala. Uklízela jsem za pochodu, vařila s telefonem na uchu, žehlit jsem nestíhala. Dvakrát za rok jsem vypadla na dovolenou, jelikož kluci byli tak navyknutí, tak proč to měnit! V zimě do Alp lyžovat a v létě k moři, alespoň do Chorvatska. I tam jsem vždy táhla svůj notebook a účtovala na terase apartmánu. Jestli se chcete zeptat na nějakého přítele, tak vám jasně odpovídám, že žádný nebyl. Kam by se ten chudák časově vešel? Mezi půl dvanáctou a dvanáctou v noci?

Vydržela jsem ten maratón dva a půl roku. Děti finančně nestrádaly, akorát jsem byla totálně unavená matka, která usínala každou volnou chvíli. Občas jsem decentně odběhla na záchod a pozvracela se. Stále více mě bolelo v pravém podbřišku, ale marodit jsem si nemohla dovolit. Z neschopenky bychom nikdy nevyžili.

*

Přišel den D. Opět jsem měla nutkání zvracet a má tělesná teplota vystoupala na 39°C. Nějakým způsobem jsem se dobelhala na toaletu a tam jsem se skácela. Na čele studený pot, brněly mi konečky prstů, hlava vážila minimálně dvacet kilo. Nešla udržet. Pak si jen pamatuji slova záchranářů:

„Tak kde vás máme, mladá paní?!“

Tehdy jsem jen tiše zašeptala: „Tady na WC.“

Následovala cesta záchrankou do nemocnice, kde mi dávali kyslík, infuzi.

„Dejte ji na oddělení G2, na G4 není volno,“ slyšela jsem lékaře na příjmu v nemocnici.

Bylo mi jedno, kam mě vezou. V hlavě jsem měla jen strach o své děti. Potřebují jít v pondělí do školy, a kdo je bude vozit na mimoškolní aktivity? Strach o sebe jsem neměla.

Ráno jsem se vzbudila připnutá na infuzích v krásném pokoji. Paní vedle mě byla po operaci.

„Dobrý den, jmenuji se Jana. Asi mě přivezli včera odpoledne. Není mi nejlépe,“ okamžitě jsem začala komunikovat.

„Jste tady poprvé? Já už jsem tady na třetí operaci. Vždycky mi říkají, že už sem nebudu muset a za nějaký čas se tu objevím znovu. Tentokrát mi vzali úplně celý vnitřek a močový měchýř budu mít na vývod,“ odpověděla namísto pozdravu.

„Co se vám stalo? Já včera zkolabovala na WC, mám prý silný zánět střev, vaječníků a vejcovodů,“ zeptala jsem se, ještě stále absolutně mimo realitu, kde jsem se vlastně ocitla.

„Brali mi nádor, metastázy se zase začaly rozlézat. Ta minulá operace nestačila a chemoterapie to nezastavila. Rakovina je prevít. A kde máte nádor vy?“ zeptala se jen tak.

Nic jsem nechápala.

V poledne jsem se zvedla a došourala do jídelny, kde seděla polovička žen v šátcích. Většina jich byla hubená a popelavě šedá v obličejí. Vzaly mě mezi sebe a začaly se vyptávat, jak mi začala rakovina, jak dlouho se léčím, který doktor se o mě stará. Jedna paní měla

vývod jak na moč, tak na stolicí. Byla rozhodně mladší než já. Hodně žen leželo v postelích na pokojích, jelikož jim bylo zle. V hlavě mi začalo být jasné, že všechny mají nějakou osobní zkušenost s rakovinou. Při odpolední vizitě mi bylo vysvětleno, že na oddělení, kam patřím, nebylo místo, a proto mě museli hospitalizovat na onkologii.

*

V nemocnici jsem strávila měsíc. S těmi ženami jsem probrala snad úplně všechno. Většina z nich si prošla hroznými osudy. Několik jich bylo obětí domácího násilí, jiné se nedokázaly srovnat s křivdami od svých rodičů nebo zaměstnavatelů. Ostatní zasáhla rakovina, jelikož byly geneticky zatížené touto chorobou. A já tam s nimi seděla a po všech vyšetřeních jsem na rozdíl od nich měla jen jediný problém, a to jak vyjdu s penězi na neschopence a co kluci. Oproti nim jsem měla úplně stupidní starosti. Ty ženy bojovaly o svůj život. Všechny chtěly dále plnohodnotně žít, většina jich měla děti a byla mladší než já. Jedna paní ve věku čtyřiceti let zemřela. Začala jsem se stydět za to, jak jsem doteď viděla život já – vydělat peníze, zajistit děti, odjet na dovolenou. Šel mi z toho mráz po zádech.

*

Moji synové za mnou chodili pravidelně do nemocnice a viděli, co se děje na oddělení, kde jsem hospitalizovaná. Doma se o ně starala moje máma a švagrová. Na kroužky a tréninky je nikdo nevozil. Nafasovali legitimace a jezdili tramvají, metrem nebo autobusem. Sváčiny si museli dělat sami, a dokonce je babička donutila občas něco uvařit.

Po návratu jsem byla delší dobu v neschopnosti. Dětem jsem vysvětlila, že se musí uskromnit. Žádná dovolená se následující roky nekonala. V práci jsem dala výpověď a dělám účetnictví jen několika firmám doma. Kluci venčí psa, jezdí městskou hromadnou dopravou,

nedostavují se na všechny závody nebo koncerty o víkendu. A víte, že to jde! Moji synové si stejně jako já uvědomili, že zdraví je na prvním místě, a vyzkoušeli si na vlastní kůži, co to je, když není máma vůbec doma. Myslím, že nám to všem prospělo. A stačilo tak málo. V nemocnici nebylo místo na G4, ale jen na G2.

Je to osud! Nezbývá mi, než mu poděkovat.

OSUD SOUSEDSKÝ

Měla jsem všeho dost, poslední dobou se na mě navalilo tolik problémů, že už jsem nevěděla jak dál. Onemocněla jsem a přestěhovala se na chalupu, kde byla hlášená má neschopnost. Věk se mi blížil ke čtyřicítce, rozvod za sebou, děti žádné a budoucnost jsem viděla mlhavě. Několik dní jsem žila absolutně odděleně od celé vesnice, kde jsem se rozhodla dát dohromady. Jedno nádherné slunečné ráno jsem se šla projít po okolí a koupit si něco k jídlu.

„Jé, dobrý den, vy jste moje nová sousedka,“ zdravila mě nějaká starší paní.

„Ano, to asi jsem, moc jsem si vás nevšimla, dobrý den.“ Hovor se starší paní, která mě oslovila, jsem odmítla dále rozvádět a vrátila jsem se do útočiště mé malé chaloupky.

Další den mě paní přišla navštívit s čerstvě upečenou bábovkou: „No tak sousedko, jsme tady vedle sebe, měly bychom se trochu seznámit, co vy na to? Přinesla jsem něco k zakousnutí ke kávičce.“ Cpala se mi do života, ale já měla pocit, že nechci nikoho nového do svého světa pouštět.

„No dobře, tak si dáme kafe. Asi víte, že se jmenuji Květa. Tak pojed'te dál.“ Poseděly jsme a povídaly jsme si o místní vesničce. „Dejte si ještě kousek bábovky, vždyť já to sama nesním,“ říkala jsem jí.

„Já bych jedla, ale mám dost silnou cukrovku a musím si dávat pozor na to, co sním. Je to pro mě nebezpečné.“ Když odcházela,

věděla jsem, že je to Bohunka, že má dceru, která ji štve, protože je sama nešťastná. Vzhledem k jejímu věku jsem té staré paní začala říkat Bábinka.

*

Pomalou jsem se dostávala do lepší kondice, jak psychické, tak fyzické a s Bábinkou se začala vídat stále častěji. Opustila jsem velkoměsto, zabouchla dveře za svou minulostí a snažila se najít nový způsob života. A Bábinka mi v tom pomáhala. Zjistily jsme, že náš vztah se dostal do roviny nádherného přátelství.

„A proč jsi opustila rodnou Prahu?“ zeptala se mě jednou při sezení pod stromem na mé zahradě.

„Ale to víš, Bábinko, nezdařené manželství, nemohla jsem otěhotnět a pak výpověď v práci a do toho jsem začala být hodně nemocná. Mám sníženou imunitu, a tak tady v přírodě je mi nejlépe. Už se z toho dostávám a myslím, že se časem vrátím ke své práci a začnu nový život.“ Moje sousedka mě poslouchala a během několika měsíců jsem měla pocit, že jsem našla o hodně starší, ale úžasnou přítelkyni. Ta moudrá paní mi moc pomohla a já jsem konečně začala cítit, že život má nějaký smysl. Občas přišla na kávu i její dcera.

„To se ti to vzdychá, že jsi na tom špatně, když máš v Praze byt a tady takovou maličkou chaloupku. Já nemám nic, všechno patří tady mámě Bohuš a ta sedí na majetku jako žába na prameni,“ odsekla při jednom dostaveníčku pod mým ořechem, kde jsem měla sezení. Jediné, co ji omlouvalo, bylo množství vypitého vína.

„To nemyslíš vážně, život není jen o majetku. Bydlíš s Bábinkou v nádherném domě, máš celé patro pro sebe, tak proč se rouháš?“

Ta žena nechápala nic, bylo jí čtyřicet pět a byla našťavaná na celý svět.

„Nechala jsem dům napsat na dceru Janu, to víš, už tady dlouho nebudu, tak ať má holka jednou kde bydlet a nemusí platit daně za převod po mé smrti,“ vysvětlovala mi.

„Bábinko, ty tady budeš do sta let, neblázni,“ smála jsem se na ni.

*

Dny ubíhaly, já jsem si hledala novou práci v Praze, můj zdravotník stav se pomalu dostal do normálu a Bábinka mi přišla říct novinu.

„Představ si, moje Jana je zamilovaná, našla si nějakého Honzu. Je úžasný, pomáhá nám dát dům dohromady. Už dávno to chtělo mužskou ruku na pár oprav, které jsou na domě nezbytné,“ rozplývala se nad štěstím své dcery.

Když jsem pana úžasného viděla, trošku mi spadla čelist. Vždyť je mu kousek přes dvacet let a Janě táhne na padesát. Opomenuli věkový rozdíl, který se nedal přehlédnout, měla jsem pocit, že je pan úžasný pěkně nedokonalý.

„Co máš proti mému novému partnerovi?“ napadla mě Jana a já koukala a nevěřila svým uším.

„Máš pocit, že proti němu něco mám? Vůbec ho neznám, je mi jedno, s kým žiješ,“ odsekla jsem.

„Závidíš mi chlapa, tobě se to nemůže stát, že by tě někdo tak mladý chtěl,“ zakončila náš dialog.

Bylo mi z toho mizerně, ale možná jsem ji i trošku chápala. Měla konečně muže a byla šťastná, že to tak je. Bábinka však časem začala být smutná, jelikož Jana se absolutně podvolila svému příteli, nechala sebou manipulovat. Dost často jsem slyšela z jejich zahrady:

„Kde jsi, Jano, já tady čekám na jídlo a tebe ani nenapadne mi přinést kus žvance. Celý den makám, pak tady opravuji tvůj barák, kde má ta tvoje stará bába vejminěk a ty se chováš jako nevděčná potvora!“

Nechtěla jsem to poslouchat, ale jeho hlas byl tak pronikavý, že se jeho kárání občas dostalo i ke mně.

Jeden den přišla Bábinka se slzami v očích.

„Chtějí mě dát do domova důchodců, prý jsem nesamostatná, jen je otravuji a bráním Janě ve štěstí. Mám jim nechat i tu svoji cimru dole v baráku. Honza na mě jenom řve. Asi mi bude v domově seniorů lépe. Chci mít klid,“ brečela.

„Přece tě nemohou vyhodit? Nechala jsi jim skoro celý dům. Přece se neodstěhuješ?“

Ona jen plakala. Bylo mi té milé babičky líto.

„Víš, Jana se bude vdávat a chce půlku domu napsat na svého muže. Prý si to zaslouží, když nám tolik pomáhá,“ vysvětlovala mi. Teď už jsem byla naštvaná na oba stejně.

Bábince se kvůli psychice zhoršoval i zdravotní stav. Její cukrovka jí způsobila, že musela být mnohem více na inzulínu. Jediný, kdo z toho měl doslova radost, byl její nový budoucí zeť Honza. Za měsíc se vzali. Viděla jsem, že Bábinka má radost, že je konečně její dcera pod čepcem, ale na druhou stranu se začala příšerně bát.

„Bába furt chrápe, když na ni volám, tak mi ani neodpoví,“ řval v sobotu dopoledne mladý novomanžel. Jeho hlas se fakt nedal neslyšet, a tak tato věta dolétla až ke mně na zahradu. „Hele Jano, já se ji snažil probudit a jen nějak zachroptěla, nic víc. Musíme jet do města, nebudeme na starou bábu čekat, až se její přestárlé tělo rozhodne vstávat. Jedeme,“ slyšela jsem jeho rozkaz. Novomanželka jen nasedla do auta a odjeli. Nedalo mi to a za půl hodiny jsem šla Bábinku navštívit. Vím, že vždy vstávala nejdříve ze všech a její dopolední vyspávání mi nešlo na rozum.

„Bábinko, vstávej, dáme si spolu snídani pod mým ořechem. Co ty na to?“ volala jsem na ni. Ona však jen ležela nehybně ve své posteli a byla v bezvědomí. „Bábinko, prober se, prober se,“ propleskla jsem ji z každé strany na tvář. Nezúčastněný pohled, bílá tvář mne donutila okamžitě jednat. Má cukrovku, přece má cukrovku. Běžela jsem do kuchyně, kde jsem našla krabici se sladkým džusem a rohlík. Snažila jsem se do ní dostat pár lžic džusu a mezitím volala záchranku.

„Musí mít někde inzulín,“ oznamoval mi lékař. Copak já vím, kam si ho dává? U sebe ho neměla. Záchranka naštěstí přijela během několika minut. Bábince píchli několik injekcí a odvezli ji na pozorování do nemocnice. Jela jsem s ní.

„Zachránila jste jí život. Kdyby tam ležela třeba ještě půl hodiny, těžko říci, jak by to dopadlo,“ říkal mi lékař v nemocnici. Jak je možné, že se o ni dcera nepostarala? Copak nevěděla, že když nevstane, tak má diabetický záchvat? Nešlo mi to do hlavy.

Když jsem oznamovala navečer svým sousedům, že jsem jim zachránila maminku, tvářili se divně. Opravdu ji tam chtěli nechat umřít? Skutečnou pravdu se asi nedozvím, ale podle jediné věty, kterou pronesl ten úžasný „nadsamec“ a novomanžel, se mohu jen domnívat, že jsem jim překřížila jejich plány. Jeho věty mi stále zní v uších: „Neplet' se do nás. A už nám nikdy nelez do baráku, nebo na tebe podám trestní oznámení. A Bábu si klidně vezmi k sobě, kdo se na ni má koukat.“

Dnes je to půl roku, jsem zpět ve velkoměstě ve svém bytě a na víkendy jezdím na svoji malou chaloupku, o kterou se mi stará Bábin-ka. Vzala jsem si ji k sobě, aby měla klidné stáří.

OSUD DROGOVÝ

Sedím před domem, který jsme si pronajali s mým manželem Honzou. Kolem mě běhají dvě děti. Syn Martin je hyperaktivní a dcera Petra je zatím jen v kočárku. Včera jsme měli návštěvu, popili jsme nějaký alkohol, tak se mi ještě trošku točí hlava. K tomu kouřím svou šestou cigaretu, a to je teprve deset dopoledne. Díky závislosti na nikotinu a alkoholu jsem pořádně své děti ani nemohla kojit. Ale i tak je můj lékař a všichni ti, co se mi snažili pomoci, šťastní, že to takhle dopadlo. Dnešní šestá cigareta a lehká „kocovina“ není nic tak hrozného oproti tomu, co jsem zažívala v minulosti.

S drogami jsem si začala pohrávat už ve čtrnácti letech. Měla jsem pocit, že jsem velká holka, že dělám něco zakázaného. Stavěla jsem se tak do opozice ke své direktivní matce. Stále jsem totiž poslouchala jen: „Zase tady máš nepořádek, musíš se učit, přišla jsi o dvě minuty pozdě, za to týden nevystrčíš paty z bytu. Zítra uvaříš nedělní oběd a upečeš bábovku.“ Ano, moje máma byla manipulátor a generál a já se cítila absolutně volná, když jsem vykouřila svou první marihuanu

na lavičce v parku. To byl zážitek! Lítal jsem si v oblacích a měla pocit absolutní svobody a volnosti. Matku jsem brala jako kamarádku, smála jsem se na ni a bylo mi dobře.

*

Za tři měsíce jsem vystřídal lehkou drogu za pervitin. S lehkostí života přicházeli i noví kamarádi.

„Ty musíš doma poslouchat matku. No to já bych nesnesla,“ hrdě mi hlásila přítelkyně Věra, která mi přinesla další dávku.

„Nemám ji z čeho zaplatit,“ musela jsem s pravdou ven. V té době jsem ještě mohla s drogou skončit. Bylo by to těžké, ale dalo by se to zvládnout.

„Určitě máte doma něco, co se dá prodat. Neboj, mám super kamarády v zastavárnách. Přines cokoliv, tvoje máma to hned nepozná,“ radila mi.

Postupně se začaly z bytu, kde jsem bydlela jen s mámou, ztrácet věci. Nejprve starožitné přibory, hrnečky z Míšeňského porcelánu, poté přišla na řadu mámina šperkownice.

„Jano, přestaneš krást, nebo se odstěhuj,“ řvala na mě jeden večer máma.

„Tak já jdu,“ zabalila jsem si batoh a vydala se do „skvotu“, kde bydlela naše úžasná parta. Tam mi všichni rozuměli, doma jsem hledat oporu nemohla.

*

Bylo mi šestnáct let, můj domov byla ulice a rodinu mi dělali kamarádi. Jednou za týden jsem se stavila za mámou. Dala mi najíst a já se jí za to odvděčila tím, že jsem jí ukradla peníze nebo něco jiného. Ani nevím, jak se to vše stalo, ale za další půlrok jsem už nedokázala rozlišit, co je realita a co nikoliv. Každý den s mými přáteli byl stejný. Sehnat peníze a píchnout si cokoliv. Ano, bylo mi jedno, co mi koluje v žilách, zda je to kvalitní nebo ne. Dostala jsem se do situace,

že jsem vzala cokoliv, jen abych nemusela zažívat ten příšerný pocit „abstůáku“. Nechtěla jsem, aby mě žrali za živa hadi, z nosu mi vylézali brouci.

Pamatuji si, že jsem měla stavy nepřičetnosti. Po jednom policejním zátahu jsem se ocitla v léčebně drogově závislých. Máma seděla nad mou postelí a jen se křižovala. Nechápala jsem proč. Po dvou týdnech se mi podařilo z léčebny utéct a znovu začít žít mezi svými přáteli. Dům, který jsme obývali, příslušníci policie začali hlídat a já se ocitla na Hlavním nádraží naší pražské metropole.

*

Denní harmonogram byl každý den stejný. Okrást turisty a sehnat si něco, co mi udělá dobře. Na nic jiného můj mozek nedokázal myslet. Doslova propíchaná od jehel jsem přežívala z minuty na minutu. Tak rychlý byl můj život.

„Jsem Pepan, ahoj. Nechceš si vydělat nějakou korunu?“ přišel ke mně muž a nabídl mi pomoc. V tu chvíli jsem měla pocit, že je zachránce.

„Stačí, když budeš občas hodná na nějakého pána. Odvedeš si ho tady na toaletu a uděláš mu dobře. Jsi hezká holka, vyděláš si na ‚fet‘, neboj.“

Nabídka zněla skvěle. Představa, že budu mít pravidelný přísun peněz, se mi moc líbila. V té době už byla do mého obličeje vryta drogová závislost, a tak se mi stále hůře dařilo okrádat lidi na hlavním nádraží.

Stalo se!

„Tady Jana vás orálně uspokojí,“ nabízel mě můj „pasák“ nečesky mluvícím turistům, kteří rozhodně nepatřili do sorty úspěšných mužů.

„Jano, pán chce sex, zvedej se!“ křikl na mě a já šla uspokojit zákazníka do kabinky na toaletu. Denně jsem zvládla i pět mužů. Odměnou mi nebyly peníze, ale drogy, které mi Pepan pravidelně nosil.

*

„Jano, Janino, vstávej,“ řval na mě můj pasák – zachránce. Ležela jsem absolutně nehybná na karimatce. Skoro jsem neviděla, konečně mě nic nebolelo. „Máš tady práci, mazej s ním na toaletu,“ slyšela jsem z povzdálí.

Najednou nic, měla jsem před očima tmu. Někdo mi fackoval obličej.

„Je mrtvá?“ zaslechla jsem. Tento okamžik byl zlomem v mém životě. Jsem mrtvá nebo ještě žiju? Vyfetovaný mozek se nechtěl rozeběhnout.

„Umírám? Nechci...“ šeptala jsem někomu v autě. V jakém a kdo mě vezl, si vůbec nepamatuji.

Teprve po několika týdnech jsem si poskládala myšlenky. Z Hlavního nádraží mě odvezla záchranka. Do nemocnice jsem se dostala v kritickém stavu. Týden trvalo, než se můj stav stabilizoval a nehrozila smrt. Bylo mi sedmnáct let, vážila jsem třicet pět kilo, tělo jsem měla samý bolák. Mé bělmo bylo úplně žluté vzhledem k diagnóze infekční žloutenky. V nemocnici jsem ležela prý tři měsíce, moc si toho nepamatuji, abstinenční stavy byly příšerné. Pamatuji si, že jsem chtěla několikrát utéct, převala jsem všechny hadičky a drátky, co z mého těla visely.

„Janičko, holka moje, musíš sama. Jen ty sama si musíš pomoci. Málem jsi umřela,“ brečela nad mou zuboženou tělesnou schránkou máma.

*

Asi jsem patřila mezi fetáky se šťastným koncem a začalo mi docházet, že se musím léčit. Moje víra, že to půjde, mě nakonec dostala do léčebny, kde jsem strávila dva roky. Učila jsem se tam znovu žít a zařadit se do společnosti. Po třech měsících mého pobytu v ústavu přišel na hospitalizaci i Honza, můj nynější muž. Začali jsme se navzájem podporovat a zamilovali jsme se do sebe. Druhým rokem už jsme byli schopni se pomalu spolu zařazovat mezi ostatní lidi, kteří se volně pohybují ve městech.

„Praha je pro vás nebezpečná. Hodně lidí sklouzne zpět do života, jaký vedli,“ oznamoval nám terapeut, když nás konečně prohlásil za „čisté“ a adaptabilní pro společnost.

Věděla jsem, že s Honzou to zvládneme. Pronajali jsme si malý domek v přírodě kousek od Českých Budějovic a za pomoci terapeuta se nám podařilo najít si práci. Oba jsme měli jen základní vzdělání, jelikož droga nám vzala i možnost studia. Já jsem začala pracovat jako uklízečka ve škole a Honza nastoupil na farmu, kde se do teď stará o dobytek.

Už je to pět let, co jsem ležela na Hlavním nádraží na karimatce a doslova slezla hrobníkovi z lopaty. Dnes mám dvě děti, jsem na mateřské dovolené, jsem šťastná, že žiju a miluju život. Jen jedno mě trápí, a to je vykouřených šedesát cigaret denně a občasná přemíra alkoholu. Můj ošetřující lékař, ke kterému stále docházím, mi říká: „Člověk, který byl závislý, se nikdy úplně z této diagnózy nedostane. Tak to je.“ Moji prokouřenou osobu vnímá jako vítězství.

Sedím před domem, piju kávu a kouřím. Také už jsem tady na tom světě vůbec nemusela být. Díky, Osude.

OSUD ALKOHOLICKÝ

„Ty snad nejsi normální, pořád na mně něco vidíš,“ řval jsem na svoji ženu. Poslední dobou mi přišla šíleně podrážděná. Kdykoliv jsem přišel domů, vždy opakovala tu stejnou písničku a já už to odmítal poslouchat. Je přece normální, když se chlap, který celý den těžce pracuje, trochu napije. A já pracuji každý den a někdy celé víkendy a mám na to právo. Kdykoliv jsem přišel domů, tak mě namísto něžné a chápající náruče mé ženy čekala jen otázka: „Kde jsi byl, a to jsi zase řídil auto?“

„Jano, ty si o mně opravdu myslíš, že jsem nesvéprávný? Pánové od policie jsou moji kámoši, vždyť jich pár znám. A dvě skleničky

něčeho ostřejšího po práci nemůže nijak ohrozit silniční provoz,“ odsekl jsem vždy své ženě a nikdy si nechtěl připustit, že by měla pravdu.

Už několik let podnikám v oblasti gastronomie a svůj čas trávím většinou v jedné ze svých restaurací. Všichni si tam dávají pivo nebo něco ostřejšího a já si rád sedám ke svým stálým hostům a společně s nimi popijím. Až do toho osudného dne.

Ráno jsem si vyslechl přednášku své ženy o tom, jak jsem nezodpovědný, že jednou se něco stane a ona bude poslední, která se o tom dozví. Skutečnost, že občas vůbec nedorazím celou noc domů a ona mě neshání, jsem bral jako její neúctu ke mně. Za ty roky už si zvykla, že se toulám od hospody k hospodě. Vždycky se mě ptala: „Kde jsi byl a s kým jsi celou noc kde vasedával?“ Někdy jsem dal scénář mého nočního výletu dohromady, jindy to bylo horší. Copak je na tom něco divného, když si kousek svého flámku nepamatují? ptal jsem se sám sebe. Manželka to nechápala.

Z toho večera si pamatuji jen, že jsem seděl v naší restauraci U Janičky a pil jednoho panáka za druhým. V jednu chvíli jsem jakoby z povzdálí slyšel: „Vezměte mu klíče od auta, sotva stojí na nohou.“ Víím, že jsem se s někým pral a pak to nějak prasklo. Tma, totální okno. Probral jsem se, když mě někdo mlátil nějakým černým klackem přes záda. Snažil jsem se zaostřit svůj zrak, ale viděl jsem mlhavě. Držel mě nějaký pán, který byl oblečený do uniformy.

„Kdo jste a proč mě mlátíte?“

„Policie České republiky, jste schopný mě vnímat?“ zeptal se a já mu vrazil ránu pěstí do obličejce. To byl asi poslední okamžik, kdy jsem byl při vědomí. Probudil jsem se spoutaný v posteli v nějaké místnosti. Zadíval jsem se na okno a došlo mi, že začíná svítat. V hlavě jsem si rovnal myšlenky. Záchytka? Jsem na stanici záchytné služby? Někdo mě sem musel odvézt. Začal jsem si uvědomovat, co vše se asi stalo. Kde mám auto a co jsem celou noc dělal?

„Půjdete k výsledku a budete muset podepsat policejní protokol,“ hlásila sestra, která se v místnosti objevila. Byl jsem trénovaný v pití

alkoholu, a tak jsem neměl problém ho rychle odbourávat. Prohlídl mě nějaký další člověk a poté mě nechali osprchovat. Ramena jsem měl samou modřinu a konečně mi svitlo. Vždyť jsem se pral s příslušníky policie. Začalo se mi dělat zle, a to v žádném případě z průmíry vypitého alkoholu, ale ze strachu, co jsem svým chováním způsobil. Kocovina a nervy cloumaly mým tělem v průběhu celého výslechu před pány zákona.

„Způsobil jste dvě havárie, máte štěstí, že se nikomu nic nestalo. Napadl jste příslušníky policie, což je další přestupek. Kolegové vás zastavili a provedli silniční kontrolu v okamžiku, kdy jste se vytláčoval v jednosměrné silnici s vozidlem, které jelo správným směrem. Zničil jste mu blatník a přední spoiler. Druhé auto jste naboural chvíli předtím, když jste nezvládl automobil ubrzdit. Z auta jste musel být vytažen a pak bylo velice těžké vás uklidnit. Pravděpodobně máte velice agresivní stavy, když se napijete.“

Seděl jsem a jediné, na co jsem se zmohl, bylo: „Je mi to líto, já nevěděl, že je to se mnou tak zlé.“

To ráno došlo i na moje slzy. Co budu dělat? Způsobil jsem ještě něco dalšího? Prý jsem nikoho nezranil, a pokud poplatím pokuty a domluvím se s poškozenými, tak nedojde na soud. S trochou štěstí budu mít soud jen kvůli napadení veřejného činitele.

Jel jsem domů a zpytoval svědomí. Co řeknu doma? Najednou se mi udělalo zle. A co když jsem byl doma a něco v noci v opilosti způsobil? Třeba jsme se pohádali, proto jsem byl tak agresivní?

Ve dveřích našeho bytu stála moje žena Jana a byla v naprostém klidu.

„Ty už jsi doma ze svých výletů?“ řekla místo pozdravu. Došlo mi, že ona je opravdu jedna z posledních, která by mě hledala. Kam jsem to nechal dojít.

„Byl jsem na záchytce, zmlátili mě policajti obuškem, vzali mi řidičák, budu platit pokuty a pravděpodobně se musím jít léčit, protože jsem alkoholik,“ řekl jsem jí jednou větou.